

نخستین کنفرانس ملی کنکاش های علوم انسانی در مدیریت، کارآفرینی، اقتصاد و حسابداری

زمان برگزاری: ۱۴۰۲/۰۳/۱۱

طراحی لباس صحنه و تاثیر آن بر روی نمایش و مخاطب

مریم نارگونی^۱

۱- دانشجوی طراحی لباس

چکیده

نقش و نحوه ی عملکرد طراح لباس عامل مهمی در صحنه یک تئاتر می باشد ، تئاتر یک کار گروهی است و همه ی عوامل دست به دست هم می دهند، تا یک کار موفق و مورد پسند بینندگان خود بدست آورند ،همچنین یک طراح لباس تئاتر ، وظیفه های متعددی بر عهده دارد که اصلی ترین آن هماهنگ بودن با متن نمایش نامه می باشد. کار طراح لباس با اتود هایی در جهت طرح لباس بازیگران نمایش زیر نظر کارگردان شروع می شود و طراح لباس تا پایان نمایش باید در گروه حاضر باشد. این تحقیق با توجه به مطالعات کتابخانه ای و به روش تحلیلی و تطبیقی انجام شده است. لباس ممکن است به (<https://bardiystudio.com/>) سبک لباس پوشیدن خ (<https://bardiystudio.com/>)ص یک ملت، یک طبقه یا یک دوره اشاره داشته باشد. در بسیاری از موارد، ممکن است به کامل شدن دنیای هنری و بصری که منحصر به یک تولید تئاتری یا سینمایی خاص است کمک کند. ابتدایی ترین طرح ها برای نشان دادن وضعیت، ارائه محافظت یا فروتنی، یا ارائه علاقه بصری به یک شخصیت تولید می شوند. لباس ها ممکن است برای یک تئاتر، سینما یا اجرای موسیقی باشد، اما ممکن است محدود به آن ها نباشد. طراحی لباس را نباید با هماهنگی لباس که صرفاً شامل تغییر لباس موجود است، اشتباه گرفت، اگرچه هر دو لباس صحنه را ایجاد می کنند. در طراحی تئاتر از چهار نوع لباس استفاده می شود: تاریخی، تخیلی، رقص و مدرن.

کلمه های کلیدی: نقش - طراح لباس - تئاتر - طراحی لباس تئاتر

۱-مقدمه

از آنجا که طراحی لباس در تئاتر یکی از ارکان اصلی در ساختار فیزیکی و روانی یک اجرا محسوب می شود و با توجه به وفاداری به متن و نویسنده ، طراح لباس باید تابع گویش و خصوصیات اصلی یک اجرا باشد (ضیغمی ، ۱۳۹۴). کارگردان می تواند به وسیله ی لباس، بازیگر را در دنیایی بهتر نقش را بیشتر هدایت کرده و توجه تماشاگر را جلب کند. بازیگر به وسیله لباس از خود هرروزه اش جدا می شوند و نقشی را که قرار است بازی کند ، با عمق بیشتری احساس می کند. لباس به بازیگر کمک میکند تا همانند شخصیت نمایشی اش صحبت کند. فکر کند و حرکت کند (گلشن، ۱۳۹۳، ۱۲۷). لباس بخش بسیار مهمی از اجرای نمایش است. لباس، بخشی از بازیگر است و تئاتر بدون بازیگر بی معناست. تماشاگر نیز به کمک ویژگی هایی که در لباس های نمایشی وجود دارد، از خود بازیگر دور و به شخصیت بازیگر شده نزدیک می شود. لباس جلوه و بازتاب بیرونی نقش آفرینی، احساسات و حال و هوای درونی بازیگر است و می تواند معنای درون نمایش نامه را از طریق نشانه های بیرونی بیان کند. لباس عاملی قوی در بیان احساسات شخصیت نمایشی است و هم به بازیگر و هم به تماشاگر در درک هرچه بهتر نمایش نامه و فضای کلی اثر یاری می رساند. به طور کلی ، فرم ، رنگ و بافت جایگاه ویژه ای در طراحی لباس تئاتر دارند و در صورت نادیده گرفتن آن ها، لباس ویژگی خود را از دست می دهد. لباس به وسیله فرم رنگ و بافت این توانایی را دارد که نشانه های بی شماری را بر خود حمل

نخستین کنفرانس ملی کنکاش های علوم انسانی در مدیریت، کارآفرینی، اقتصاد و حسابداری

زمان برگزاری: ۱۴۰۲/۰۳/۱۱

کند و از این طریق به معرفی بهتر شخصیت نمایشی و فضای نمایش بردارد. باید توجه داشت که قابلیت ها و کارکرد های لباس، در نهایت باید در جهت هرچه جلوه گر شدن شخصیت نمایشی در ذهن تماشاگر باشد و به پیش برد کنش دراماتیک یاری رساند. شخصیت در جریان کنش شکل می گیرد و از دل کنش دراماتیک بیرون می آید. لباس های طراحی شده نیز باید بر حسب زبان خاص کنش نمایشی باشند. لباس ها باید با کنش ها هماهنگ بوده و باعث پیشبرد و پیشرفت آن شوند. لباس های نمایشی، برای هر حرکت و کنش شخصیت، منطق لازم را به وجود می آورند. به عنوان مثال: حرکت و کنش های در هم شکسته در نمایش، با لباس های مندرس و تیره برای تماشاگر اثر بسیار منطقی می نماید، چرا که شخصیت در هم شکستگی به وسیله لباس به تماشاگر نشان داده شده است. اما مهم ترین انقباض در زمینه لباس، در ابتدای قرن بیستم و به وسیله سمبولیست ها رخ داد. از این زمان به بعد لباس تنها وسیله ای برای نشان دادن هر آنچه که در نمایش روی می داد نبود، بلکه تماشاگران از طریق لباس به حال و هوای عمومی و فضای کلی نمایش پی می بردند. لباس در صحنه تئاتر، عنصر بسیار مهمی است. لباس بخشی از بازیگر است و با ویژگی های منحصر به فردش، در اجرای هرچه بهتر نقش، به او کمک می کند. لباس تنها عنصری تزئینی نیست، بلکه با کمک فرم، رنگ و بافت، می تواند مفاهیم زیادی را به مخاطب اثر منتقل کرده و در نهایت وسیله ای در جهت پیشبرد کنش دراماتیک باشد» (گلشن، ۱۳۹۴).

آشنایی با نقش و نحوه عملکرد طراح لباس در صحنه تئاتر، سینما و تلویزیون است که مجموعه ای از فعالیت های تخصصی در حوزه طراحی لباس به شمار می رود (قاسمیان دستجردی، ۱۳۹۴)

علاوه بر نمایش نامه سایر (عناصر تشکیل هنر نمایش) عبارتند از (بازگیری) و طراحی صحنه و لوازم صحنه، نورپردازی و چهره پردازی و گریم و موسیقی و حرکات موزن، لباس، معماری تماشخانه، کارگردانی، تماشگری است و... جلوه های ویژه و همان طور که گفته شد، بیشتر عناصر هنر نمایش است که بیان تئاتری که از نوع بیان های هنری است که زاده و پرورده می شود و عناصر هنر نمایش به کار گرفته می شوند تا بیان تئاتری پدید آورده شوند (ناظرزاده، ۱۳۷۴).

از آنجا که صحنه پردازی و وسایل صحنه اهمیت خاصی نداشت و همواره خود بازیگر مد نظر بود، لذا احتمالاً لباس های تئاتر های الیزابتی از نظر بصری نقش مهمی را ایفا می کرد. این امر نه تنها در شیوه ی رفتار بازیگران موثر بود، بلکه در صحنه های شلوغی همچون راهپیمای، جنگ ها و مراسم ها و بالماسکه ها نیز برای تمایز شخصیت ها از یک دیگر حائز اهمیت بود (آزادی و، ۱۳۶۶).

همه آنچه در صحنه اتفاق می افتد از بازی بازیگر گرفته تا نور طراحی صحنه و لباس، تصاویری را می آفریند که مقصود نویسنده ارگردان تئاتر را نشان می دهد بنابراین به جز دیالوگ یا عنصر کام غالب عناصر صحنه تصویری هستند و این تصاویر با وحدتو هماهنگی و هارمونی ای که کارگردان در صحنه به وجود می آورد معانی و مفاهیم مورد نظر خویش را به تماشاگر منتقل می کند و از این رو نقش و اهمیت تصویر طراحی صحنه، لباس و نور در تئاتر مدرن بیش از پیش اهمیت پیدا می کند زیرا امروزه در اغلب نمایشهای مدرن نقش کام کمتر از عناصر دیگر صحنه مورد تاکید نمایش نامه نویسان و کارگردانان معاصر قرار می گیرد (نقشینه فردو همکارانش، ۱۳۹۰).

لباس از دیرباز در زندگی بشر حضور داشته ولی در دوران معاصر علاوه بر کارکردهای سنتی، کارکرد رسانه ای و ارتباطی نیز پیدا کرده، به طوری که هنرمندان از آن به مثابه اثر هنری در بیان مفاهیم مورد نظر خود بسیار بهره می جویند. لباس با توجه به قدرت و بیان خاص خود و قرار گرفتن بر روی بدن، به عنوان اولین و قوی ترین دارایی هر فرد مطرح بوده و به بزرگ ترین مجموعه برای بیان هنرمند و به چالش کشیدن فضای اطراف تبدیل می شود

روش تحقیق:

این پژوهش به شیوه ی توصیفی تحلیلی و تطبیقی انجام می شود.

نخستین کنفرانس ملی کنکاش های علوم انسانی در مدیریت، کارآفرینی، اقتصاد و حسابداری

زمان برگزاری: ۱۴۰۲/۰۳/۱۱

طراحی لباس صحنه چیست؟

طراحی لباس در واقع پروسه ای از ساخت استایلی منسجم و ظاهری مشخص برای شخصیت هایی در برنامه های تلویزیونی، فیلم ها، اپرا، تئاتر های موزیکال، باله و دیگر انواع هنرهای اجرایی است.

طراحان لباس با کسانی مثل کارگردانان و طراحان صحنه کار می کنند تا به کمک یکدیگر، دنیایی را که ما در تلویزیون و روی صحنه می بینیم را خلق کنند.

تاریخچه طراحی لباس صحنه:

طراحی لباس تاریخچه ای بلند دارد. در یونان باستان، نمایش نامه نویس آشیلوس که در قرن ۵ قبل از میلاد می زیست، لباس های لبا س های خاصی را برای بازیگرانش برای اجرای تراژدی هایش درست کرد.

در قرون وسطی و رنسانس، صحنه آرایی و لباس تبدیل به المان هایی بسیار مهم در بازی های صحنه شدند. این المان ها کمک می کردند تا یک حس و حالت ضبط شود، یک واقعه رنگارنگ جذاب خلق شود و مخاطب را سرگرم کند.

اما در آن زمان ایده ای منسجم از چگونگی لباس یک کاراکتر وجود نداشت. در زمان شکسپیر، اجراکنندگان تئاتر های او خود لباس های شان را فراهم می کردند.

در قرن شانزدهم میلادی، تعدادی از دسته های تئاتری مسافر، گونه ای از تئاتر را به نام کمدیا دل آرته اجرا کردند. لباس های این نوع تئاتر کاراکترهایی تیپیکال را مانند دختر خدمتکار، دکتر و یک دلچک را نشان می داد. همه ی مخاطبان با دیدن لباس های این بازیگران متوجه خصوصیات کاراکترهای شان می شدند.

در طول سالیان ۱۷۷۰ تا ۱۸۷۰، نیاز برای دقت بیشتر در طراحی لباس شدت گرفت. به دلیل اینکه تعداد اجرا های صحنه ای و دسته های تئاتری دوره گرد بیشتر شده بود و مردم با لباس فرهنگ های مختلف در دنیا بیشتر آشنا شده بودند.

با ورود به قرن نوزدهم، طراحی لباس تبدیل به یکی از هنر های تخصصی شد، و دو ایده ی اصلی در آن مطرح شد. یکی "دقت تاریخی" یا ضبط حالت یک دوره زمانی مشخص، و دیگری "رویکرد مفهومی"، که در آن لباس ها تصویری را شکل می دهند که ارتباطی با زمان و مکانی تاریخی ندارند. با نگاهی به برخی فیلم ها و اجراها متوجه این ایده می شویم.

در هر حال چیزی که مهم است بدانیم این است که حتی زمانی که می خواهیم یک دوره زمانی را تصویر کنیم، طراح صرفاً ملزم نیست که کاملاً با جزئیات تعریف شده ی آن دوره پیش برود؛ بلکه اغلب می توان تغییرات نرمی را وارد آن استایل تاریخی کرد.

روند طراحی لباس صحنه:

فرآیند طراحی لباس شامل مراحل بسیاری است و اگرچه از ژانر به ژانر متفاوت است، معمولاً از روش اساسی استفاده می شود.

۱. تجزیه و تحلیل:

مرحله اول تجزیه و تحلیل فیلمنامه، ترکیب موسیقی، رقص و غیره است. پارامترهای صحنه و لباس برای نمایش مشخص می شود و یک طرح صحنه و لباس خشن ایجاد می شود. یک طرح صحنه و لباس مشخص می کند که کدام شخصیت در کدام صحنه است، چه زمانی بازیگران تغییر می کنند و چه لباس هایی در فیلمنامه ذکر شده است.

۲. همکاری در طراحی:

مرحله مهمی از فرآیند که در آن همه طراحان با کارگردان ملاقات می کنند. باید درک روشنی از اینکه نمایش به کجا می رود وجود داشته باشد. طراحان از نظر مضامین نمایش و اینکه می خواهند مخاطب از نمایش چه پیامی دریافت کند، با کارگردان همسو می شوند.

۳. تحقیق در مورد لباس:

نخستین کنفرانس ملی کنکاش های علوم انسانی در مدیریت، کارآفرینی، اقتصاد و حسابداری

زمان برگزاری: ۱۴۰۲/۰۳/۱۱

هنگامی که کارگردان و طراحان در یک صفحه قرار گرفتند، گام بعدی این است که طراح صحنه و لباس تحقیق را جمع آوری کند. طراحان صحنه و لباس معمولاً با تحقیقات دنیای بازی شروع می کنند، جایی که تحقیقاتی را برای تعیین دنیایی که نمایشنامه در آن انجام می شود پیدا می کنند. این به طراحان کمک می کند تا قوانین جهان را تعیین کنند و سپس به نوبه خود شخصیت ها را بهتر درک کنند. سپس طراح به تحقیقات گسترده ای در مورد هر شخصیت می پردازد تا سعی کند شخصیت آنها را از طریق لباس خود مشخص کند.

۴. طرح اولیه و طرح رنگ:

هنگامی که اطلاعات کافی به دست آمد، طراحان لباس با ایجاد طرح های اولیه شروع می کنند، که با طرح های خشن بسیار سریع شروع می شود، طراح می تواند یک ایده اساسی در مورد اینکه نمایش چگونه در کنار هم به نظر می رسد و اینکه آیا قوانین جهان حفظ می شوند، به دست آورد. سپس طراح لباس به طرح های دقیق تر می پردازد و لباس ها و رنگ های خاص شخصیت را مشخص می کند. طرح ها به دیدن نمایش به عنوان یک کل کمک می کنند بدون اینکه مجبور باشند زمان زیادی را برای آنها صرف کنند.

۶. طرح های نهایی:

هنگامی که طراح صحنه و لباس و کارگردان در مورد لباس ها به توافق برسند و ایده ها کاملاً از بین بروند، طراح طرح های نهایی را ایجاد می کند. به این موارد رندر می گویند و معمولاً با آبرنگ یا رنگ های اکریلیک رنگ می شوند. این طرح های نهایی نشان می دهند که طراح می خواهد شخصیت و رنگ های لباس چگونه به نظر برسد.

فرایند تولید:

پس از (<https://bardiyastudio.com/>) طراحی نمای (<https://bardiyastudio.com/>) ش (<https://bardiyastudio.com/>)، باید برنامه ریزی کرد که اقلام از کجا تهیه می شوند. چهار گزینه وجود دارد. لباس ها می توانند: کشیده شده، که به جستجو در انبار مغازه های لباس اشاره دارد. اجاره شده است. خرید کرد. ساخته شده، یا همچنین به عنوان ساخته شده به سفارش شناخته می شود.

دو راه برای ساخت لباس وجود دارد. یا الگوی پیش نویس یا دراپه شده، و بارها از هر دو روش با هم استفاده می شود. طراحی الگو با استفاده از مجموعه ای از بلوک های الگوی پایه که از اندازه گیری های بازیگر ایجاد شده اند، آغاز می شود. آنها ابتدا روی کاغذ کشیده می شوند، سپس به پارچه منتقل می شوند و برای تست تناسب به هم دوخته می شوند.

دراپینگ شامل دستکاری یک تکه پارچه بر روی فرم لباس یا مانکن است که اندازه هایی نزدیک به بازیگران دارد. این فرآیند است که یک تکه پارچه صاف را می گیرد و با برش و سنجاق کردن، پارچه را به یک بدنه سه بعدی در می آورد.

با این حال، پس از ساخت، لباس 'کار' را تمام نکرده است. مهم ترین جنبه لباس ها، روش هایی است که بر عملکرد بازیگران و عملکرد آنها در محیط های شان تأثیر می گذارند. بهترین طراحان لباس پس از ارزشیابی شرایط بصری و فضایی (<https://bardiyastudio.com/>) لباس، ایده های اصلی (<https://bardiyastudio.com/>) خود را می سازند.

تعبیر و تفسیر شخصیت از روی طرح لباس:

منظور از نسبت، در نظر گرفتن شکل اندام نسبت به لباس نمایش است. این نسبت را می توان با ایجاد تغییراتی در لباس نمایش تعیین کرد برای اینکه زر و زبور جلوه بهتری داشته باشند، باید به گونه ای ساخته شوند که بتوان آنها روی صحنه استفاده کرد.

وسایل جنبی:

انتخاب درست جنس و بافت پارچه روش دیگری است برای دقیق تر نشان دادن شخصیت بازیگر

نخستین کنفرانس ملی کنکاش های علوم انسانی در مدیریت، کارآفرینی، اقتصاد و حسابداری

زمان برگزاری: ۱۴۰۲/۰۳/۱۱

انتخاب مواد مناسب

بسیاری از نمایش نامه های مربوط به دوران های گذشته قابلیت چنین تغییراتی را دارند. این موضوع در مورد بسیاری از اجر های مدرن نمایه شناخته های کاسیک صدق می کند. اگر در این نمایش نامه ها طراح نیز مانند تماشاگر زیر نظر کارگردان است. بسیاری از این جسارتها در مورد طراحی مدرن لباس نمایش، خوب از کار در آمده است. یکی از آنها نظر کاسیک و در عین حال ساده ای ارائه می دهد آفرینش شخصیت نمایشی از طریق لباس نمایش کاری است مشکل؛ ولی مهارتی است که با تجربه به تکامل می رسد.

ردیف ساخت و پرداخت لباس نمایش:

تجزیه و تحلیل متن به ما می گوید نمایش مربوط به کدام دوره است؟ مکان وقوع نمایش کجاست؟ و شخصیت های نمایش کدامند؟ شناخت این مطالب، بر عهده بازآفرین لباس می باشد. او با شناخت رنگ، فرم، بافت و ... می تواند باعث تغییر یک شخصیت نمایشی شود

متن نمایش:

شاید کارگردان به دلایل خاص خود، برخی از شخصیت های نمایش را برجسته کند و برخی دیگر را در پس زمینه قرار دهد

مشورت با کارگردان:

اگر طراح لباس می خواهد به نتیجه مطلوب دست یابد، باید از الگوی نور پردازی نمایش مورد نظر درک کافی داشته باشد. مشورت با همه مسولان صحنه (کارگردان، طراح صحنه یا نور پردازان) ضرورت حیاتی دارد. بهترین لباسها می توانند در نور بسیار زیاد محو شوند و یا در نور بسیار کم جلوه خود را از دست بدهند.

مشورت با عوامل دیگر:

بازیگران را باید پیش از پوشیدن لباس صحنه دید، اما هنگامی که طراح کار خود را شروع می کند ممکن است بسیاری از بازیگران هنوز تعیین نشده باشند. البته لازم به گفتن نیست که تا زمان تعیین شدن بازیگران، طراح لباس بیکار نمی ماند. بعد از آنکه اولین طرحها را به کارگردان نشان دادیم و تایید او را گرفتیم، می توانیم به رنگ بپردازیم

تجسم بازیگران:

انتخاب مواد طراح لباس با در دست داشتن طرحهای رنگی و نمونه های تایید شده، مواد را تهیه می کند در تئاتر حرفه ای پس از اینکه لباس نمایش تحت نظارت طراح بریده و به خیاط داده می شود، طراح باید دست کم دو بار پیش از مرحله نهایی و یک بار در پایان، در پرو لباس بازیگر حاضر باشد. این مرحله متعلق به تمرین با لباس نمایش است

برش لباس:

کار طراح، تنها با کشیدن طرحهای مختلف و خرید اجناس مورد نیاز به پایان نمی رسد. هنوز مسئله دوختن لباس نمایشی باقی است و در این مرحله شاید مشکل ترین قسمت از کار طراح باشد اینکه یک طراح زبر دست باید برش کار، پروکننده و خیاط ما هر با شد و یا تا حدودی در این تجربه داشته باشد، یک واقعیت انکار پذیر است، زیرا او باید بتواند چه از نظر تئوری و چه از نظر عملی، مراحل دوخت لباس را به پایان برساند

پرو لباس:

کهنه جلوه دادن لباس ها بستگی به متن نمایش دارد و با نظر کارگردان و نویسنده کار انجام می گیرد. کارهایی که قدم به قدم در تحقق بخشیدن به نظرات، از میز طراحی شروع و به بالا رفتن پرده نمایش ختم می شود وظایف طراح را تشکیل می دهد.

بحث و تحلیل یافته ها:

نخستین کنفرانس ملی کنکاش های علوم انسانی در مدیریت، کارآفرینی، اقتصاد و حسابداری

زمان برگزاری: ۱۴۰۲/۰۳/۱۱

لباس نمایش بیانگر مسائل گوناگونی است. رنگ لباس بیانگر حالت و سلیقه، جنس لباس بیانگر وضع اقتصادی، و مدل لباس بیانگر ملیت شخص است. از ترکیب مناسب این ویژگی ها، شخصیت و اعتبار پدیدار می شود (مولین، ۱۳۹۷: ۴۹).

طراحی و ساخت لباس به عنوان یکی از عناصر اصلی هنر نمایش اهمیت فراوان و تاریخی دارد. این هنر در آغاز پیدایش هنر نمایش، دارای کاربردهای آیینی - مناسکی، تشریفاتی، نمادین، تمثیلی و تزیینی بوده است. بازیگران را از تماشاگران تفکیک می کرد. آنان را می آراست و به آنان امتیاز و تشخص می داد. در طول تاریخ تحول هنر تئاتر، بر کاربردها و ویژگی های آن افزوده شد و به صورت یکی از عناصر بیان تئاتری در آمد (قاسمیان دستجردی، ۱۳۹۴).

لباس انسان ها با توجه به شرایط فرهنگی، اجتماعی و سیاسی آن ها انتخاب می شود. همچنین هر شخصیتی به نسبت شغل، روحیات، مکان زندگی و ... پوشش خود را تعیین می کند. (سازمان پژوهش و آموزشی ریزی، ۱۳۹۶).

تئاتر به عنوان هنری خاص از لحاظ ارتباط با مخاطب وسیله ای پر قدرت برای ایجاد جهان بینی و نگرش در مردم و جامعه است (جالی فرهانی و همکارانش، ۱۳۹۸: ۱۳۸).

تئاتر به مثابه یک رسانه از امکانات متفاوتی استفاده می کند تا پیام مورد نظر نویسنده و کارگردان را به مخاطب انتقال دهد. شناخت مخاطبان و آگاهی از سابق و خواسته های آنان برای یک رسانه، سازندگان و دست اندرکاران یک اثر اهمیت بسیاری دارد. این شناخت و آگاهی از عایق مخاطبان ضروری است و میتوان با توجه آن اثری بهتر و پربیننده تر خلق کرد، در نتیجه رسانه ها نیز می تواند خدمات خود را به صورت کارآمدتری به مخاطبان ارائه کننده (کریم وند و احمدی، ۱۳۹۲: ۱۳۰).

ارتباط تئاتر با مخاطب به گونه ای است که کاملاً منفک از سایر وسایل ارتباطی است. تئاتر با ذهن و تخیل مخاطب خود کاملاً درگیر می شود و شکوه و بزرگی یک جهان را به صورتی زنده و قوی برای تماشاگر به نمایش می گذارد. از این جهت به دلیل گونه خاصی که در نوع صحنه و فضای اجرای خود دارد باعث می شود تا تماشاگر (مخاطب) تخیل خود را بکار گیرد که در این زمینه بحث مشارکت مطرح است. تئاتر با بیان تنها یک واژه می تواند یک صحنه و یا یک مکان و یا شخصیتی را در ذهن مخاطبانش پردازش کند

نخستین کنفرانس ملی کنکاش های علوم انسانی در مدیریت، کارآفرینی، اقتصاد و حسابداری

زمان برگزاری: ۱۴۰۲/۰۳/۱۱

نتیجه گیری:

مخاطبان تئاتر، در مرحله اول جذب داستان و نمایش نامه آن می شوند و این موضوع در نمایش نامه هایی که شخصیت های داستان آن بر گرفته از شخصیت های عامیانه هستند به خوبی مشاهده می شود. در مرحله های بعدی، مخاطبان تئاتر، به طراحی لباس تئاتر و یا طراحی صحنه و دکور و... اهمیت می دهند ولی همه ای این عوامل دکور، نور و لباس و... باعث می شوند که یک تئاتر مخاطب بیشتری نسبت به تئاتر های دیگر داشته باشد. ما با نشانه های زیادی مواجه هستیم، که طراح لباس و بقیه ی عوامل سعی کرده اند آن را در نمایش این تئاتر بگذارند تا مخاطب بیشتر با تئاتر ارتباط برقرار کند و برای مخاطب جذابیت داشته باشد، به عنوان مثال استفاده از عینک نشان دهنده فرهنگی بودن و آگاه بودن بازیگر را به مخاطب القا می کند و استفاده از پیراهن و شلوار و یک کت بلند که نشان فرهنگی بودن و روشن فکر بودن شخصیت را القا می کند

منابع:

مولین . مایکل، ۱۳۷۹، طراحی لباس برای صحنه، مترجم پریسا ایثاری، صدا و سیمای جمهوری اسلامی، تهران ناظر زاده کرمانی، فرهاد، ۱۳۷۴، ساخت و پرداخت (فضا و حالت) در هنر نمایش تئاتر، انتشارات هنر های زیبا دوره ۱، ناصربخت، محمدحسین، صحنه، صحنه پردازی و لباس در نمایش های سنتی ایران، شماره چاپ ۱، ۱۳۹۰، نمایش.

گلشن. گلناز)، جایگاه لباس در پیشبرد کنش درماتیک تئاتر قرن بیستم با نگرشی بر آثار کارگردانان مطرح این سده، فصلنامه تخصصی تئاتر، شماره ۶۱، ۱۳۹۴، صفحه ۷۱-۹۲.

گلشن. گلناز، ۱۳۹۳، لباس در تئاتر، انتشارات تالار کتاب، چاپ اول، تهران. ضیقمی، نرگس، ۱۳۹۳، طراحی لباس در تئاتر (با نگاهی به آثار برشت)، کرج، رهام اندیشه.

طوسی، معصومه، ۱۳۹۸، بررسی نقش نشانه ای و کارکردی لباس به عنوان عامل موثر در معنای نمایش، نخستین همایش ملی هنر های نمایشی و دیجیتال، دامغان، دانشگاه دامغان. جالی جعفری، بهنام، تجسم لباس در تئاتر، شماره ۵، ۱۳۷۴، صفحات ۳۶-۳۷. مهم کار خیر اندیش.

پریسا، نشانه شناسی تئاتر نو، پژوهش ادبیات معاصر جهان، شماره ۶۰، ۱۳۸۹، صفحه ۱۲۶-۱۱۳.

نظری سامان، مریم و مهسا بابایی، بررسی ضرورت وجود مرکز طراحی و نمایش زنده ی لباس در شهر تهران، اولین کنفرانس ملی شهرسازی، معماری، عمران، محیط زیست، بجنورد، شهرداری بجنورد ۱۳۹۵.